

ZEMĚ MORAVSKÉ BRÁNY PO STEZKÁCH HISTORIE

2006, 144 s.

Kniha je podepsána dvěma autory, ale dále není naznačeno, kdo z nich napsal co. Dokonce bych předpokládal, že Milan Sanetřík je spoluautorem zejména jako fotograf. Věc je o to zajímavější, že v úvodním poděkování je jmenováno sedm lidí, kteří „významně přispěli radami, připomínkami, konzultacemi i autorskými texty“. Týká se to zřejmě pasáží o přírodních podmínkách a aragonitových jeskyních. Hlavní text knihy je historický a odhaduji, že je dílem olšoveckého rodáka a hranického maturanta Josefa Haubelta. Nejspíš bychom jeho práci mohli označit za popularizační, sumarizuje známé skutečnosti a spojuje je svým viděním historie, což je ovšem pohled poplatný jeho příslušnosti k hnutí Volná myšlenka, tedy radikální antikatolictví a nekonečné pochopení pro všechny nepanující ideologie (jestli můžu být tak vtipný). Snad by to bylo zajímavé, kdyby na velmi podobných ideologických pravdách nestálo socialistické dějepisné psaní. Vtírá se mi do klávesnice pojem „reakční“ (samozřejmě v přeneseném slova smyslu). Je to takové reakční psaní, kterému nejde o pochopení historie či dokonce o podněcování k chápání, ale jen opakuje stokrát napsané polopravdy, které se už změnily v klišé.

Text není příliš soudržný, pohybuje se asociativně od tématu k tématu, od osobnosti k osobnosti a mnohdy připomíná spíš přípravu ke zkoušce z historie nebo dějin literatury, než souvislé pojednání. Od popularizační práce by člověk čekal, že čtenáři-neodborníkoví zprostředkuje současnou úroveň znalostí, náš autor však čerpá z literatury podivně staré, tak se třeba dočteme, že v rámci potrestání odboje Hranic v roce 1627 byl k smrti odsouzen rytíř Čaputa, což je legenda vyvrácená spolehlivě už v roce 1932 Bohumírem Indrou! O nesmyslech typu „vlastník drahotušského panství Adam Štátný Žampach z Potenštejna“ (nikdy Drahotuše nevlastnil) či „obyvatelé (Hranic) byli vesměs „pikardité“ či „valdenští sektáři“, tehdy členové Jednoty bratrské“ (bratři vždy představovali náboženskou minoritu) ani nemluvě.

Grafická úprava knihy je velmi bídná, obálka nehezká. Smysl vydání této knihy se mi stále nedaří najít.

JAROHŇEV ROZKACEV

Michaela Kokojanová-Hašková

ZÁHORSKÁ KRONIKA

GENEZE A REJSTŘÍKY VLASTIVĚDNÉHO ČASOPISU

Přerov, Muzeum Komenského v Přerově, 2004, 124 s.

Michaela Kokojanová-Hašková se tématu Záhorské kroniky, tedy nejdůležitějšího vlastivědného periodika pro Záhoří, do něž v pojetí vydavatelů patřilo zejména Hranicko a Lipensko (1891–1950), věnuje systematicky již více než třicet let. A nikdo jiný to vlastně nedělá. Před několika lety se její práce do jisté míry završila monografií, která sleduje historii časopisu a přináší jeho dosud neexistující rejstřík(y). Historická část práce vlastně není příliš rozsáhlá, tvoří jen asi třicet stran textu. Nejprve podává biogramy tří redaktorů a zároveň vydavatelů Záhorské kroniky, poté se věnuje geografickému záběru časopisu a nakonec vykresluje dějiny celého projektu od „lidupisných“ počátků spojených s osobou soběchlebského (později dra-